

Ο ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΔΑΛΟΥΣ ΙΑΣ

Ἴδου λοιπόν, κατὰ τὴν υπόσχεσίν μας καὶ ἡ εἰκὼν τῆς δεσποινίδος Ἀδέλας, τοῦ Μαργαρίτου τῆς Ἀνδalousίας, ὡς ἀποκαλεῖται. Αἱ συστάσεις ἡμῶν δὲν ὑπῆρξαν ὑπερβολικαὶ διότι πάντες οἱ κριταρεθέντες τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς εἰς τὸ Φάληρον ἠδυνήθησαν νὰ ἴδωσι καὶ νὰ πεισθῶσι περὶ τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς ἀταραξίας μεθ' ἧς ἐξετέλει γυμνάσματα ἀληθῶς τολμηρὰ καὶ πρωτοφανῆ, ἐξαιρετικὴν σωματικὴν ῥώμην δεικνύοντα καὶ σπανίαν εὐκίνησιαν. Σημειωτέον ὅτι λέγομεν πάντες οἱ κριταρεθέντες εἰς Φάληρον καὶ ὅχι πάντες οἱ κριταρεθέντες ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Φαλήρου, διότι τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐλευθεριῶν ὄντος πάντοτε δυσκρέστου διὰ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ταύτης, πλεῖστοι ὅσοι θεαταὶ προὔτιμησαν νὰ μὴ εἰσέλθωσιν ἐντὸς τοῦ περιβύλου τοῦ θεάτρου καὶ νὰ ἴδωσι πάντα σχεδὸν τὰ διάφορα γυμνάσματα ἐξώθεν ἄνευ εἰσιτηρίου.

Ὅπως δὴποτε ἡ δεσποινὶς Ἀδέλα ἐκρίθη ἀξία νὰ καθέξῃ ἰδιόχουσαν θέσιν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πινακοθήκῃ, διότι παρεκτός τῆς ἰκανότητός της αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ πρώτη ἐγκαινίσασα ἐφέτος τὰς τερπνὰς φληρικὰς παραστάσεις. Εὐγνωμοσύνη ἔρα ὀφείλεται εἰς αὐτήν, ἀφοῦ μετὰ τὰς δεινὰς περιστάσεις ἃς διήλθομεν καὶ μετὰ τὰς σφοδρὰς συγκινήσεις, ἔχομεν τὴν ἀνάγκην ψυχαγωγίας!

Ἡ δεσποινὶς Ἀδέλα πρὶν ἀπέλθῃ σκοπεῖ νὰ δώσῃ ἀκόμη μίαν παράστασιν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ὀλυμπίων χάριν τῶν ὀκνηρῶν Ἀθηναίων τοὺς ὁποίους οὐδ' αὐτὸς ὁ σφοδρότατος καύσων εἶνε ἱκανὸς ν' ἀναγκάσῃ νὰ μεταβῶσι μέχρι Φαλήρου. Οὕτω χάρις πάλιν εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀδέλαν ἐγκαινίζονται καὶ αἱ παραστάσεις τῶν ἀγαπητῶν Ὀλυμπίων τὴν ἐσπέραν ταύτην διὰ θεάματος ποικιλωτάτου ὡς προαναγγέλλει τὸ ἐλευστικώτατον πρόγραμμα. Ὁ Μαργαρίτης τῆς Ἀνδalousίας ὑπῆρξεν ἐφέτος ἡ χελιδὼν τῶν θεάτρων μας.

ΔΕΝ ΕΠΡΟΦΘΑΣΕ

Ὁ Μῆτρος ἐξεκίνησε καὶ τὸ χωρζὸ του ἀφίγει
 Καὶ 'ε τὴν Ἀθήνα ἔτρεξε στραζιώτης γὰρ νὰ γίγη.
 Πῆρε τουφέκι 'ε τὸ πλευρὸ καὶ λόγχη 'ε τὸ ζουνάρι
 Καὶ τὴν κορῶνα τὴ χρυσῇ 'ε τὴν κεφαλὴν καμάρι.
 Κε' ὅταν 'ε τὴ Διάνα τὴν αὐτὴ τὰ μάτια του ἀνοίγη
 θυμᾶται τὴ μητέρα του ποῦ τοῦπε πρὶν νὰ φύγη,
 Νὰ μὴ γυρίσῃ ζωντανὸς μέσ' 'ε τοῦ χωρζοῦ τὴ στράτα
 Ἄν δὲν τῆς φέρῃ χαροπὸς τῆς νίκης τὰ ματᾶτα.
 Μὰ ἦρθαν χρόνοι δύσεκτοι, καιροὶ δυστυχημένοι
 Κε' ὅσοι προφθάσαν, πρόφθασαν καὶ πέσαν δοξασμένοι,
 Τοὺς ἄλλους τοὺς ἐσκόρπισαν μετὰ τὰ χαρτζὰ 'ε τὸ χέρι
 Καὶ τὸ γιὰτι... καὶ τὸ γιὰτι καθέννας μας τὸ ξέρι,
 Γιατ' ἡ Εὐρώπη τὸ ζητᾷ καὶ πρέπει νὰ τῆς γίγη...
 Ὁ Μῆτρος παίρνει τὸ χαρτζὶ καὶ τὸ τουφέκι ἀφίγει.

Ἦταν ἡμέρα κυριακὴ ποῦ ἦρθε 'ε τὸ χωρζὸ του
 Καὶ ὁλοῖσα ἔτρεξε κατὰ τὸ σπητικὸ του
 Βλέπει 'ε τὴν πόρτα του μυρταῖς, δαφνούλαις καὶ λουλούδια
 Κε' ἀκούει γέλλα καὶ χαραῖς, παιγνίδια καὶ τραγούδια,
 Καὶ ἀπὸ κάτω ἀπ' τῆς αὐλῆς τὰ γέριχα πλατάνια
 Ἐκεῖ χορεύουν λιγεραῖς μ' ὀλόχρυσα γιορτιάνια
 Κ' ἔαιρε πρώτη τὸ χορὸν νεράϊδα ζηλεμένη
 Ὅπου 'ε τὸ Μῆτρο ὄρκιστηκε γυναῖκά του νὰ γίγη...
 Γιατὶ γενῶνται ἡ χαραῖς, τὰ γέλλα, τὰ τραγούδια,
 Γιατὶ τὴν πόρτα στόλισαν μετὰ δάφναις καὶ λουλούδια;
 Ἐκεῖ ποῦ ὁ Μῆτρος γύρευε 'ε τὸ ποῦ του νὰ τὸ βάλῃ
 Ἐφώναξ' ἡ μητέρα του μετὰ μὲν φωνὴ μεγάλη:
 — Πίετε, παιδιὰ μου, 'ε τὴν ὕψηλὰ τοῦ Μῆτρον ποῦ ἐλαβώθη,
 Γιατὶ καθέννας ἀπὸ σῶς, καθέννας σας δὲν νοιώθει
 Τέτοια χαρὰ ποῦ ἐννοῶσε ἡ μάνα, αὐτὴ μονάχη
 Σὺν ἔμαθε πῶς ἔβλεπε ὁ γυρὸς της μέσ' 'ε τὴ μάχη
 Καὶ σὺ, νεράϊδα λυγερή, ὅπου ἔμπροστὰ πηγαίνεις
 Κε' ὄρκιστηκες 'ε τὸ Μῆτρο μου γυναῖκα του νὰ γίγη,
 σῶρε του, σῶρε τὸ χορὸν μ' ἔβλεπε τὴν περιφάνεια
 Γιατὶ σοῦ φέρνει μετὰ τιμῇ, τοῦ γάμου τὰ στεφάνια,
 Μὲ τῆς πληγῆς του τὴν τιμὴν ποῦ ἀθάνατη θὰ μένη...

Ὁ Μῆτρος ἀνατρίχλασε καὶ τρέμει καὶ σωμαίνει,
 θέλει νὰ μπη 'ε τὸ σπῆτι του μὰ ἡ ἔντροπὴ τὸν πνίγει
 θυμᾶται τὴ μητέρα του ποῦ τοῦπε πρὶν νὰ φύγη
 Νὰ μὴ γυρίσῃ ζωντανὸς μέσ' 'ε τοῦ χωρζοῦ τὴ στράτα
 Ἄν δὲν τῆς φέρῃ χαροπὸς τῆς νίκης τὰ ματᾶτα!...
 Σανάφουξε κε' ὄρκιστηκε νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ
 Ἄν δὲν προφθάσῃ μὲν φορὰ κε' αὐτὸς τὰ πολεμήσῃ.

Ἰωάννης Πολέμης

